

TENDÈNCIES EN EL RÈGIM SINTÀCTIC DELS NEOLOGISMES VERBALS: ANÀLISI CONTRASTIVA CATALÀ-CASTELLÀ

INTRODUCCIÓ I METODOLOGIA

Aquest treball és la continuació d'una recerca iniciada a Ginebra/Rull (en premsa). En aquella ocasió, es va fer un primer tast del règim sintàctic dels neologismes verbals del català, un treball que ara hem ampliat especialment pel que fa a l'anàlisi contrastiva amb el castellà. A grans trets, el nostre propòsit era comprovar, a partir de dades empíriques, si es poden fer certes generalitzacions sobre l'estructura reactiva dels nous verbs, així com esbrinar si el català i el castellà segueixen camins paral·lels en aquest aspecte.

Per a la recerca ens hem servit del BOBNEO, la base de dades de l'Observatori de Neologia de l'IULA de la Universitat Pompeu Fabra. El BOBNEO és un gran corpus de neologia, consultable en línia, format per fitxes d'ocurrències de neologismes. Els neologismes hi apareixen lematitzats i etiquetats categorialment. S'hi inclou el context en què han estat detectats i s'hi indica el procediment de formació. Les dades del corpus estan extretes fonamentalment de la premsa, fet que les circumscriu a un registre determinat. No sabem fins a quin punt, doncs, les dades obtingudes es poden extrapolar al conjunt de la llengua.

En el nostre treball, hem examinat les fitxes que documenten ocurrències de verbs neològics del català i del castellà, i hem fet una anàlisi sintàctica de cada ocurrència per obtenir el nombre d'unitats verbals i el seu règim. En la base de dades, els verbs estan etiquetats com a *tr*, *intr* i *pron*, i la nostra anàlisi sintàctica ens ha servit per adaptar-los a una tipologia reactiva més precisa. Cal dir que no vam fer cap selecció dels verbs en funció de la seva freqüència d'aparició al corpus: hi ha verbs que tan sols tenim documentats una vegada i altres que tenen desenes d'ocurrències. Un cop establerta l'estructura reactiva dels verbs, ens vam fixar en les preposicions que regeixen els verbs preposicionals, en el cas especial dels verbs formats amb el prefix *auto-* i en el contrast amb l'estructura reactiva de les bases.

I. TIPOLOGIA RECTIVA: DADES GENERALS I COMENTARIS

Presentem en la taula 1 el nombre de fitxes de verbs neològics documentats al BOBNEO (juliol 2009). Només amb un cop d'ull ja es pot veure el predomini clar dels verbs transitius, que són aproximadament un 75% del total, tant en castellà com en català.¹

TAULA 1. Nombre de fitxes del BOBNEO i verbs que en resulten després de l'anàlisi.

	Fitxes		Verbs	
	Català	Castellà	Català	Castellà
<i>intr</i>	840	623	337	342
<i>pron</i>	1.685	1.286	603	507
<i>tr</i>	7.229	5.287	2.330*	2.690*

A les dues darreres columnes hi tenim el nombre d'unitats que van sortir del buidatge i anàlisi de les fitxes. Cal fer tres comentaris sobre aquestes xifres. D'una banda, vam eliminar les fitxes de verbs que eren variants ortogràfiques d'altres verbs ja inclosos als diccionaris o simples lapsus, i les que només recullen formes de participi que no permetien determinar la classe rectiva de la unitat verbal. També vam «recol·locar» els verbs d'algunes fitxes que, per error, estaven mal etiquetades. El segon comentari fa referència al verbs transitius, dels quals només vam poder analitzar una mostra de 700 fitxes de cada llengua. D'aquestes, en van sortir 233 verbs per al català i 220 per al castellà. Les xifres que apareixen amb asterisc, doncs, són el resultat d'un càlcul a partir dels verbs que vam trobar entre les 700 primeres fitxes. Finalment, entre els 603 verbs catalans pronominals i els 507 castellans hi ha un grup nombrós de verbs que de fet no són pronominals, que seran objecte de reflexió a part.

Com hem dit, les estructures de règim amb què volíem treballar anaven més enllà de les corresponents a les etiquetes *tr*, *intr* i *pron*, i per això vam establir una tipologia de règim més rica que la que presenten els diccionaris i el BOBNEO. Les classes rectives que vam fixar són les següents (*V abs* = 'verb absolut, intransitiu pur o inergatiu'. *Vp* = 'verb pronominal'. *Pred* = 'complement predicatiu'):²

1. Aquest percentatge difereix del que es va establir mitjançant altres càlculs a Ginebra/Rull (en premsa), que era de prop del 90%, i s'acosta més al dels diccionaris, que oscil·la entre el 60% i el 80%. El nombre de fitxes de verbs *intr* catalans el donem d'acord amb Ginebra/Rull (en premsa), tot i que en el darrer any aquest nombre ha tingut un petit increment en la base de dades.

2. Cal tenir en compte que el criteri per establir les unitats verbals, a més del semàntic, va ser la subcategorització sintàctica empírica, de manera que un verb com *fardar*, que presenta al BOBNEO ocurrences com a absolut i ocurrences en què regeix la preposició *de*, va comptar

V abs	V CD	V CI	V CP	V Pred
V _p abs	V _p CD	V _p CI	V _p CP	V _p Pred

En la taula 2 presentem el nombre d'unitats verbals neològiques que corresponen a cada una de les classes rectives establertes:

TAULA 2. Productivitat dels tipus rectius en la neologia lèxica verbal.

Classes rectives	Verbs	
	Català	Castellà
V abs	229	263
V CP	99	72
V CI	8	7
V Pred	1	1
V CD	2.330*	2.690*
TOTAL VERBS NO PRONOMINALS	2.667*	3.033*
V _p abs	236	234
V _p CP	96	68
V _p CI	3	1
V _p Pred	8	3
V _p CD	23	50
TOTAL VERBS PRONOMINALS	366	356

Les conclusions a què condueixen aquests resultats són les següents: 1) hi ha una gran diferència entre el nombre de neologismes verbals pronominals i el nombre de neologismes verbals no pronominals (per al català, el 87% dels verbs nous són no pronominals, i per al castellà, el 89%); 2) el patró transitiu és globalment el més productiu, amb una gran diferència —però entre els verbs pronominals aquest patró és comparativament molt poc productiu: el

doblement, com a V abs i com a V CP (es podria dir que quantifiquem estructures rectives més que no pas unitats lèxiques). Tampoc no vam recórrer a deduccions a partir de previsions lògiques o coneixements generals: si en la fitxa el verb *marcar* ocorre en ús absolut, aquest verb va ser classificat com a absolut (encara que, per exemple, hom pugui deduir que també deu poder construir-se amb CD). Finalment, amb els verbs de dos complements es va fer una simplificació de treball i van ser classificats com a pertanyents a un dels grups establerts.

superen el patró absolut i el patró preposicional—; 3) el segon patró més freqüent és el dels verbs absoluts, amb xifres absolutes semblants per als pronominals i per als no pronominals (en el cas dels verbs pronominals, esdevé el patró més productiu); 4) el patró preposicional també és productiu, amb xifres absolutes igualment semblants per als pronominals i per als no pronominals; 5) es formen molt pocs verbs nous rectors de complement indirecte i de complement predicatiu; 6) el comportament de la neologia lèxica verbal en català i en castellà, quant a l'estructura rectora, és pràcticament idèntica.³

S'observa, de tota manera, una lleugera diferència pel que fa als verbs de complement directe i als de complement preposicional (tant en el cas dels pronominals com en el dels no pronominals). D'acord amb les dades examinades, en castellà la proporció de verbs transitius i absoluts nous és més alta que en el català, que, en canvi, té una xifra més alta de verbs nous que regeixen complement preposicional. Una hipòtesi que podria explicar aquesta diferència és que les variants americanes de la llengua espanyola incorporen més anglicismes i americanismes, i que els manlleus de llengües més allunyades tendeixen a adaptar-se sense l'estructura sintàctica que hi va associada, i adopten llavors les estructures sintàctiques més simples o freqüents de què disposa la llengua receptora (en aquest cas, la transitiva i l'absoluta).

Quant a les preposicions concretes que regeixen els nous verbs rectors de complement preposicional, el resultat de l'anàlisi (que inclou tant els verbs pronominals com els no pronominals) es mostra en la taula 3:

TAULA 3. Productivitat dels tipus rectius preposicionals en la neologia lèxica verbal.

Preposició	Català	Castellà
<i>en</i>	53	43
<i>amb/con</i>	49	40
<i>de</i>	33	19
<i>a</i>	16	13
<i>per/por</i>	12	2
<i>sobre</i>	11	3
<i>entre</i>	4	3
Altres	14	11
TOTAL	192	134

3. Cal fer notar, en relació amb les xifres de la taula, que la suma de pronominals no concorda amb la xifra total de la taula 1 perquè n'hem apartat els verbs formats amb el prefix *auto-*, que comentarem tot seguit.

Com es pot veure, les principals preposicions regides pels verbs catalans i castellans són les mateixes (les equivalents, si cal ser precisos), i la freqüència amb què apareixen és molt semblant en totes dues llengües. Les més abundants, tant en català com en castellà, són *en* i *amb/con*.⁴ Tan sols trobem una lleugera diferència entre les preposicions *per/por* i *sobre*, un xic més freqüents en català. Un altre aspecte destacable és la poca variabilitat en la preposició que «tria» cada verb, malgrat que es tracta de paraules introduïdes recentment en la llengua. Així, hi ha molt pocs verbs amb un complement argumental d'un paper temàtic determinat que el realitzin en unes ocurrences amb una preposició i en d'altres amb una preposició diferent. Els únics casos que hem trobat en els quals hi ha variació són els següents: en castellà, *colegislar con / junto a, pivotar sobre / alrededor de, sobrerreaccionar a / frente a, corresponsabilizarse de/con/en*; en català, *clicar damunt/sobre* i *coresponsabilitzar-se de/amb/en*. Seria interessant comparar les dades de la taula 3 amb les de l'estructura general del règim verbal preposicional en català i en castellà. És a dir, poder comprovar si, com passa amb els neologismes actuals, *en* és la preposició més habitual en els verbs de règim preposicional, etc.

Abans de tancar aquesta caracterització general de l'estructura reactiva dels neologismes verbals cal fer referència a un fenomen nou prou destacable: la formació de verbs amb el prefix *auto-*, que —tant per a la llengua catalana com per a la castellana— constitueix un recurs avui dia molt important en la creació de neologismes verbals. Dels 603 verbs catalans de la taula 1 etiquetats com a pronominals, un 39% són verbs formats amb *auto-*. I dels 507 verbs castellans de la taula 1 etiquetats com a pronominals, un 35,5% són verbs d'aquest tipus. La proporció és espectacularment alta.

Des del punt de vista del règim, aquests verbs —que de fet tan sols formalment podríem considerar que són pronominals— es caracteritzen perquè com a conseqüència de l'adjunció del prefix es converteixen en verbs lèxicament reflexius, és a dir, en verbs amb un pronom CD obligatòriament reflexiu (com ara *autocriticar-se*) o amb un CI obligatòriament reflexiu (com ara *autoadjudicar-se una cosa*), una subclasse reactiva que no existia ni en català ni en castellà (vegeu-ne més detalls a Ginebra [en premsa]). És per això que vam decidir particularitzar aquesta subcategoria reactiva i mostrar-ne els resultats quantitatius en la taula següent (amb les corresponents classes dins la subcategoria):

4. Per al català, hem classificat com a rectors de la preposició *en* alguns verbs que a la fitxa ocorren amb *a*, atès que hem partit del supòsit que la *a* hi apareix per un canvi previst gramaticalment.

TAULA 4. Els verbs reflexius formats amb el prefix *auto-*.

Classes	Català	Castellà
V CD (refl.)	196	150
V CD CI (refl.)	30	23
V CI (refl.)	9	4
TOTAL	235	177

Ens trobem amb una proporció idèntica pel que fa a les estructures rectives dels verbs reflexius formats amb el prefix *auto-* en català i en castellà: al voltant d'un 84% de les unitats verbals porten CD reflexiu, un 13% porten CD no reflexiu i CI reflexiu i aproximadament un 3% porten tan sols un CI reflexiu.⁵

II. PROCESSOS QUE RELACIONEN L'ESTRUCTURA RECTIVA DE LA BASE AMB L'ESTRUCTURA RECTIVA DEL DERIVAT

En aquesta segona part analitzem la relació entre l'estructura rectiva dels neologismes i l'estructura rectiva dels primitius. Ens mourem en l'àmbit del que s'anomena, en morfologia lèxica, *herència*. Avui els estudis sobre l'herència es fonamenten en l'estructura argumental dels verbs, però en el nostre treball adoptem un punt de vista diferent, ja que examinem estructures de règim verbal, una noció només parcialment emparentada amb la d'estructura argumental. Per problemes de temps i d'espai, hem restringit l'anàlisi a dos dels recursos de formació de mots: la neologia semàntica i la conversió sintàctica (també anomenada *derivació zero* o *derivació regressiva*, i en alguns casos, *habilitació*). Els procediments morfològics —sufixació, prefixació, parasíntesi— han estat estudiats més sistemàticament, i per tant ja han estat descrites les propietats d'alguns afixos relatives a la conservació o recategorització de l'estructura argumental i rectiva de les bases (Bernal 2000, Cabré 1994 i 2002, Gràcia 1995, Gràcia et alii 2000, Lorente/Cabré 1999, Observatori 2004 i Rull 1999 i 2004). En canvi, els efectes rectius regulars de la neologia semàntica i de la conversió són encara poc coneguts.

Els conceptes i etiquetes que fem servir són els següents, en bona part obtinguts, adaptats, dels estudis sobre l'herència argumental (se'ns disculparà el

5. Cal dir que la primera classe rectiva ha estat simplificada: hi ha verbs rectors de CD reflexiu que porten, a més, un CP (*autoabastar-se de*), o un complement predicatiu (*autoanomenar-se*). I cal afegir que no hem inclòs a la taula els verbs en *auto-* que no porten el pronom, ja que han estat incorporats a la llista general de verbs transitius no reflexius.

caràcter telegràfic d'aquests paràgrafs i el fet que gairebé no exemplifiquem, però l'espai disponible no ens permet altra cosa). Parlem d'*herència* rectiva quan el derivat té la mateixa estructura de règim que el primitiu. En la frase *Vol que els jugadors que van obtenir el passaport per al Mundial aparquin l'eufòria* hi ha el verb *aparcar* usat en sentit figurat —és a dir, un neologisme semàntic—, que és transitiu, com el primitiu (*aparcar un vehicle*): n'ha heretat el règim. Igualment, el derivat *contactar amb* hereta el règim de *contacte amb*. També parlem d'*herència* rectiva quan: 1) el verb deriva d'un nom predicatiu rector de complement genitiu objectiu introduït per la preposició *de* (*apertura de* → *aperturar* + CD); 2) el verb és absolut i deriva d'un nom que, tot i ser predicatiu, no té valència rectiva (normalment són noms amb un únic argument, que es realitza, quan ho fa, com a genitiu subjectiu) (*finta* → *fintar*); 3) el verb és absolut i deriva d'un nom no predicatiu (*coreografia* → *coreografiar*) (tot i que en aquest darrer cas parlar d'*herència* rectiva resulta sens dubte excessiu).

Recorrem al designador *transitivització* quan el derivat regeix CD i el primitiu és intransitiu. En castellà, *anidar* és intransitiu, però en la frase *Anidó el primer gol* el verb s'ha transitivitzat. Un cas particular de transitivització és la *causativització*: el derivat adquireix un subjecte causa que no tenia el primitiu, i alhora el subjecte del verb primitiu es mou a la posició de complement directe del derivat. En la frase *Bien para mantener los recursos como dinero negro, bien para aflorarlos a través de declaraciones complementarias del impuesto sobre la renta [aflorarlos = hacerlos aflorar]*, el primitiu *aflorar* (*el dinero aflora*), intransitiu, s'ha causativitzat. Parlem d'*incorporació de CP* quan el derivat incorpora a la seva estructura rectiva un complement preposicional que no pertany al règim del primitiu (que pot ser un verb absolut o un verb de CD): en la frase *D'aquesta manera amaneixen un programa amb un seguit d'obres molt conegudes* el complement preposicional esdevé obligatori perquè especifica la metaforització. Igualment, parlem d'*incorporació de CI* o d'*incorporació de predicatiu*.

Ens referim al *bloqueig* rectiu quan el verb nou ha perdut un dels complements regits del primitiu. I ens referim a la *intransitivització* —que és una classe de bloqueig— quan un verb transitiu canvia de significat i perd el CD, sense que en la matriu semàntica del nou verb hi hagi rastre de l'argument que feia de complement directe del primitiu: en el verb de la frase castellana *Le cantan los pies* 'li fan pudor' hi ha intransitivització del primitiu *cantar*, transitiu. En canvi, parlem d'*absorció* rectiva quan el verb derivat perd el complement i, a més, té el mateix significat que la seqüència de V + CD que li ha fet de base. És el cas del castellà *blanquear*, absolut, quan significa 'blanquear dinero'. Utilitzem l'expressió *supressió de clític* quan el derivat perd el clític inherent que tenia el primitiu, com en la frase següent (*relajarse* → *relajar*): *¿Acaso aquí éramos más competentes y estábamos más preparados que alemanes franceses o ingleses*

y se trata de que relajemos un poco a fin de no acomplejarlos más? Quan el procés és invers —el derivat adquireix un clíctic inherent que no tenia el primitiu, és a dir, es converteix en un verb pronominal— fem servir l'expressió *incorporació de clíctic*, que també utilitzem si el primitiu és un nom (*secesión* → *secesionarse*). En l'àmbit del recurs neològic de la conversió, usem *generació de CD* quan el derivat és un verb transitiu i el primitiu és un nom no predicatiu, un adjectiu o un nom predicatiu rector de complement preposicional o sense valència rectora (*carrossa* → *carrossar* + CD). Si el primitiu és un nom que regeix datiu (un complement introduït per la preposició *a*) i el verb derivat és transitiu, el mot que usem és *acusativització* (*ablación a* → *ablacionar* + CD). Finalment, parlem d'*altres modificacions rectoras* quan la relació rectora entre el primitiu i el derivat és una relació una mica més complexa que la relació simple d'herència o recategorització (increment o reducció).⁶

En la taula 5 donem, per als verbs no pronominals formats per neologia semàntica, les xifres que reflecteixen la «productivitat» dels diferents processos de relació de l'estructura rectora de les bases amb l'estructura rectora dels derivats.

El que s'observa d'una manera clara és que els verbs nous formats per neologia semàntica tendeixen a heretar el règim dels primitius, i que aquesta tendència es manifesta en una proporció semblant en català i en castellà (73% i 76% de les noves unitats, respectivament). Igualment s'observa, però, que aquesta tendència no existeix en cap dels dos idiomes per als nous verbs rectors de complement indirecte. Pel que fa als contrastos, podria tenir certa rellevància el fet que en castellà és més freqüent la transitivització (que no es detecta en català), i en català, en canvi, abunda més la incorporació de CP (aquest contrast té relació, lògicament, amb el contrast ja observat a propòsit de la taula 1).

En la taula 6 donem, per als verbs no pronominals formats per conversió, les xifres que reflecteixen la «productivitat» dels diferents processos de relació de l'estructura rectora de les bases amb l'estructura rectora dels derivats. Com passava amb la neologia semàntica, també ara predomina de manera clara l'herència. Com a dada complementària es pot destacar de nou el com-

6. Algunes d'aquestes etiquetes i categoritzacions són provisionals i demanarien revisió. Per exemple, la causativització potser no pertany a la neologia lèxica estricta, ja que no dóna com a resultat un verb nou, sinó que fa adquirir a un verb existent propietats gramaticals noves. D'altra banda, s'ha afirmat que si no hi ha sufix amb contingut fonològic no es pot heretar l'estructura argumental de la base, i això voldria dir que no es pot parlar d'herència a propòsit de la conversió. (Però parlar aquí d'herència és si més no pràctic: quan hi ha conversió de noms sense estructura argumental potser seria previsible que els verbs fossin sempre absoluts —llavors parlar d'herència no seria pertinent—, però les dades indiquen que això no és així, i per tant el mot serveix, per contrast, per referir-se als casos en què no hi ha generació de CD ni incorporació de CP).

TAULA 5. Neologismes semàntics (verbs no pronominals).

	V CD		V abs		V CP		V CI		TOTAL	
	Cat.	Cast.	Cat.	Cast.	Cat.	Cast.	Cat.	Cast.	Cat.	Cast.
Herència	44	67	53	44	21	23			118	134
Transitivització	-	7							-	7
Incorporació de CP	3	4			21	8			24	12
Incorporació de CI	-	1					5	5	5	6
Incorporació de predicatiu	1	-							1	-
Causativització	1	2							1	2
Intransitivització			5	7	-	1			5	8
Absorció			1	1					1	1
Bloqueig			1	-					1	-
Supressió de clític			2	1					2	1
Altres modificacions					3	1			3	1
Sense descripció				2					-	2
TOTAL	49	82	62	55	45	33	5	5	161	175

TAULA 6. Neologismes per conversió (verbs no pronominals).

	V CD		V abs		V CP		TOTAL	
	Cat.	Cast.	Cat.	Cast.	Cat.	Cast.	Cat.	Cast.
Herència	4	5	29	16	11	1	44	22
Generació de CD	6	8					6	8
Incorporació de CP					3	2	3	2
Altres modificacions			-	1	1	1	1	2
Acusativització	-	3					-	3
Sense descripció	3	2	-	1			3	1
TOTAL	13	18	29	18	15	4	57	40

portament particular dels nous verbs rectors de CI: no n'hi ha cap de format per conversió.

Les taules 7 i 8 són les taules homòlogues corresponents als verbs pronominals (neologia semàntica i conversió). La taula 7 mostra que, per al català,

TAULA 7. Neologismes semàntics (verbs pronominals).

	V CD		V abs		V CP		TOTAL	
	Cat.	Cast.	Cat.	Cast.	Cat.	Cast.	Cat.	Cast.
Herència	2	3	33	25	9	3	44	31
Incorporació de clític	4	10	8	32	5	6	17	48
Incorporació de clític i transitivització	3	2					3	2
Incorporació de CP					16	10	16	10
Bloqueig			1	-			1	-
TOTAL	9	15	42	57	30	19	81	91

TAULA 8. Neologismes per conversió (verbs pronominals).

	V abs		V CP		TOTAL	
	Cat.	Cast.	Cat.	Cast.	Cat.	Cast.
Herència	2	-	1	-	3	-
Incorporació de clític	14	6			14	6
Incorporació de clític i de CP			1	6	1	6
TOTAL	16	6	2	6	18	12

també predomina l'herència. En contrast amb això, en castellà és més freqüent que en català —i més freqüent que l'herència en castellà— la incorporació de clític (en concret, sobretot, verbs absoluts no pronominals —també transitius— que esdevenen pronominals). La taula 8 informa que en el cas dels verbs pronominals formats per conversió l'herència és irrellevant —predomina en tots dos idiomes la incorporació de clític—, i que no hi ha verbs transitius entre els nous verbs pronominals formats per conversió. Totes dues taules mostren, a més, que no hi ha verbs rectors de CI entre els nous verbs pronominals formats per neologia semàntica i per conversió.⁷

CONCLUSIONS

L'anàlisi feta mostra que el comportament de la neologia lèxica en català i en castellà, en l'àmbit del règim verbal, no presenta contrastos significatius.

7. En un estudi més detallat caldria valorar tots aquests fenòmens a la llum de la disponibilitat dels processos. Per exemple, si l'inventari lèxic d'un idioma conté més verbs transitius que intransitius, la intransitivització seria, a priori, un procés amb més disponibilitat que la transitivització.

Aquest comportament es pot sintetitzar de la manera següent: 1) els neologismes verbals no pronominals són molt més abundants que els pronominals; 2) el patró transitiu és el més productiu, a gran distància dels altres; 3) entre els altres també hi ha diferència: és més productiu el patró absolut, molt menys el preposicional i gairebé testimonials les estructures amb complement indirecte i amb predicatiu; 4) hi ha un cert contrast entre els idiomes en un punt: en castellà la proporció de verbs transitius i absoluts nous és més alta que en el català, que, en canvi, té una xifra més alta de verbs nous que regeixen complement preposicional; 5) quant a la relació entre l'estructura reactiva dels neologismes i la de les bases, predomina en els nous verbs, en una proporció semblant per al català i per al castellà, la tendència a heretar el règim dels primitius: en l'àmbit del règim, doncs, el català i el castellà són llengües conservadores; 6) el predomini de l'herència s'atenua —i per al castellà arriba a desaparèixer— amb els nous verbs pronominals, en relació amb els quals tendeix a ser més freqüent la simple incorporació de clític.

JORDI GINEBRA / ROSER LLAGOSTERA
Universitat Rovira i Virgili

REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

- Bernal 2000: Elisenda BERNAL, «Els sufixos verbalitzadors del català. Relacions semàntiques i diccionari», tesi doctoral, Institut Interuniversitari de Lingüística Aplicada, Universitat Pompeu Fabra.
- BOBNEO: *Base de dades de l'Observatori de Neologia de l'Institut de Lingüística Aplicada de la Universitat Pompeu Fabra* [consulta en línia (entre el juny i el setembre de 2009): <http://obneo.iula.upf.edu/bobneo/index.php>].
- Cabré 1994: M. Teresa CABRÉ, *A l'entorn de la paraula (II)*. *Lexicologia catalana*, València, Servei de Publicacions de la Universitat de València.
- 2002: M. Teresa CABRÉ, «La derivació», dins Joan Solà / Maria-Rosa Lloret / Joan Mascaró / Manuel Pérez Saldanya (dir.), *Gramàtica del català contemporani*, vol. 1, Barcelona, Empúries, 731-775.
- Ginebra (en premsa): Jordi GINEBRA, «Un cas de neologia lèxica i sintàctica: els verbs formats amb el prefix *auto-*», dins *Miscel·lània Max Wheeler*.
- Ginebra / Rull (en premsa): Jordi GINEBRA / Xavier RULL, «Tendències en el règim sintàctic dels neologismes verbals: una aproximació», dins *Actes del I Congrés Internacional de Neologia en les llengües romàniques*.
- Gràcia 1995: Lluïsa GRÀCIA, *Morfologia lèxica. L'herència de l'estructura argumental*, València, Servei de Publicacions de la Universitat de València.
- Gràcia et alii 2000: Lluïsa GRÀCIA et alii, *Configuración morfológica y estructura argumental: léxico y diccionario*, [Vitòria], Servicio Editorial de la Universidad del País Vasco.
- Lorente / Cabré 1999: Mercè LORENTE / M. Teresa CABRÉ, «L'estructura argumental dels predicats derivats», *Estudi General*, 17-18, 67-78.

Observatori 2004: OBSERVATORI DE NEOLOGIA, *Llengua catalana i neologia*, Barcelona, Meteor.

Rull 1999: Xavier RULL, «-Eig: entre la genuïnitat i el calc», *Els Marges*, 63, 59-88.

— 2004: Xavier RULL, *La formació de mots. Qüestions de normativa*, Vic, Eumo.